

CENTRAAL TUCHT COLLEGE
voor de Gezondheidszorg

Beslissing in de zaak onder nummer 2006/111 van:

1. A.,
2. B., beiden wonende te C., appellanten, klagers in eerste aanleg, gemachtigden: D. en E., beiden wonende te C. en F., zonder bekende woon- of verblijfplaats in Nederland,

tegen

M., huisarts te C., verweerder in hoger beroep en in eerste aanleg, gemachtigde: mr. J.W. Remme, advocaat te Utrecht.

1. Verloop van de procedure

Appellanten - hierna te noemen klagers – hebben op 14 januari 2005 bij het Regionaal Tuchtcollege te Eindhoven tegen verweerder - hierna te noemen de arts - een klacht ingediend. Bij beslissing van 8 maart 2006, onder nummer 0511d, heeft dat College de klacht afgewezen. Klagers zijn van die beslissing tijdig in hoger beroep gekomen. De arts heeft een verweerschrift in hoger beroep ingediend. Bij brief van 2 augustus 2007 heeft H., als hoogleraar huisartsgeneeskundige zorg verbonden aan het I. te J., deskundige aan de zijde van het Centraal Tuchtcollege, zijn schriftelijk rapport aan het Centraal Tuchtcollege toegezonden. Het Centraal Tuchtcollege heeft van beide partijen nog correspondentie ontvangen. Ter openbare terechtzitting van het Centraal Tuchtcollege van 10 januari 2008 zijn in hoger beroep opeenvolgend behandeld de onderhavige zaak en de zaken onder nummer 2006/108 (klagers / G., huisarts), 2006/109 (klagers / K., huisarts) en 2006/110 (klagers / L., huisarts). Deze zaak is als laatste zaak behandeld. De zaken zijn niet gevoegd. Klagers zijn ter terechtzitting vertegenwoordigd door hun gemachtigden: D., E. en F.. De arts is ter terechtzitting verschenen, bijgestaan door mr. Remme. E. en mr. Remme hebben de wederzijdse standpunten van partijen toegelicht aan de hand van pleitaantekeningen die aan het Centraal Tuchtcollege zijn overgelegd. Als beëdigd getuigen aan de zijde van klagers zijn gehoord: N., 52 jaar, wonende te C., moeder van klaagster en O., 53 jaar, wonende te C., theoloog, filosoof, psychotherapeut en psychopatholoog.

2. Beslissing in eerste aanleg

De in eerste aanleg ingediende klacht, het daartegen gevoerde verweer en de

overwegingen die het Regionaal Tuchtcollege aan de beslissing ten grondslag heeft gelegd houden het volgende in.

“ 3. Het standpunt van klagers en de klacht

Verweerder heeft klaagster aan haar lot overgelaten. Hij slaat alarm, maar neemt niet zelf de auto en laat klaagster in stress met haar ernstig zieke kind naar het ziekenhuis rijden. Wel heeft verweerder de kinderartsen aldaar over de komst van

***P.** telefonisch geïnformeerd, maar hij had dit aan zijn assistente moeten overlaten. Klaagster is op aandringen van verweerder terstond naar het ziekenhuis vertrokken. Dat had tot ongelukken kunnen leiden.*

4. Het standpunt van verweerder

*Hij heeft de toestand van **P.** dusdanig ingeschat dat een spoedverwijzing naar de kinderarts geïndiceerd was. Aangezien klaagster per auto was gekomen en in gezelschap van haar schoonmoeder was, schatte hij in dat zelfstandig vervoer mogelijk was. Toen verweerder begreep dat klaagster eerst langs huis wilde gaan in verband met haar twee kinderen aldaar, heeft hij aangedrongen dat zij beter meteen naar de spoedeisende hulp van het ziekenhuis kon gaan, terwijl hij zowel de kinderarts als het thuisfront zou informeren. Klaagster was voldoende van de ernst van de situatie doordrongen en zowel door haar als haar schoonmoeder werd goed begrepen dat spoed geboden was. Het was niet aangewezen om zijn assistente te vragen telefonisch contact met de kinderarts op te nemen, omdat hij haar dan eerst zou moeten informeren en direct collegiaal overleg de voorkeur verdiende.*

5. De overwegingen van het college

*Het staat buiten kijf dat het ziektebeloop en daaropvolgend overlijden van **P.** haar familie in ontreddeering heeft achtergelaten. In dit verband wijst het college erop dat de (bacteriële) pneumococconmeningitis, waarvan hier sprake is, in vergelijking met de vaker voorkomende virale meningitis over het algemeen veel fulminanter verloopt, met een hogere graad van morbiditeit en restletsels en mogelijk mortaliteit tot gevolg. Naar het oordeel van het college kan niet staande gehouden worden dat verweerder klaagster in de steek heeft gelaten. Geconfronteerd met een ernstig ziek kind, dat onmiddellijk naar het ziekenhuis moest worden gebracht, heeft verweerder een afweging gemaakt. Vervoer per ambulance zou tijdverlies hebben betekend en vervoer door verweerder zou vrijwel geen bespoediging hebben gegeven. Klaagster*

was in gezelschap van haar schoonmoeder met P. naar de praktijk gekomen en was overtuigd geworden van de noodzaak dat haar kind direct naar de spoedeisende hulp gebracht moest worden. Dat zij c.q. haar schoonmoeder daartoe niet op verantwoorde wijze in staat was, is gesteld noch gebleken. Verweerder heeft de anders met zijn vervoer gemoeide tijd gebruikt om de kinderarts over de komst en de ernst van het ziektebeeld van P. te informeren. Onder deze omstandigheden kan naar het oordeel van het college verweerder geen tuchtrechtelijk verwijt als bedoeld in artikel 47 lid 1 Wet op de beroepen in de individuele gezondheidszorg worden gemaakt. Dit leidt tot de slotsom dat de klacht ongegrond is.”

3. Vaststaande feiten

Voor de beoordeling van het hoger beroep gaat het Centraal Tuchtcollege uit van de volgende feiten.

Op zondagavond 16 maart 2003 om ongeveer 19.00 uur heeft klaagster zich, vergezeld van haar schoonmoeder, met haar dochtertje P., geboren 2 september 2002, tot de huisartsenpost te C. gewend. Op maandag 17 maart 2003 heeft klaagster telefonisch contact gehad met de praktijk van de toen dienstdoende waarnemer van haar eigen huisarts, waarbij zij door een assistente te woord is gestaan. Op dinsdag 18 maart 2003 heeft klaagster in de ochtend met P. haar eigen huisarts bezocht. Later die dag, omstreeks 13.45 uur, heeft klaagster vergezeld van haar schoonmoeder met P. de arts bezocht. Hij heeft klaagster met P. onverwijld naar het ziekenhuis gestuurd (T. te C.) en intussen telefonisch contact met de kinderarts aldaar opgenomen. Klaagster is zelf met P. met de auto naar het ziekenhuis gereden. Op 20 maart 2003 is P. in het Q. te R. overleden.

4. Procedure in hoger beroep

4.1. Klagers hebben in hun beroepschrift grieven geuit tegen de vaststelling van de feiten door het Regionaal Tuchtcollege en tegen de overwegingen op grond waarvan dat college tot het oordeel is gekomen dat de klacht ongegrond is. In het beroepschrift stellen klagers verder dat het Regionaal Tuchtcollege ten onrechte geen uitspraak heeft gedaan over de klacht over dossiervoering door de arts, inhoudend dat de arts in zijn verslag van een gesprek op 7 mei 2003 niet het hele gesprek heeft vastgelegd en verzoeken zij het Centraal Tuchtcollege deze klacht in de beoordeling te betrekken.

4.2. De arts heeft in beroep gemotiveerd verweer gevoerd met conclusie het beroep

te verwerpen.

Beoordeling

4.3. Met inachtneming van hetgeen klagers in de eerste grief hebben opgemerkt over de door het Regionaal Tuchtcollege vastgestelde feiten heeft het Centraal Tuchtcollege de feiten opnieuw vastgesteld. Bij verdere behandeling van die eerste grief hebben klagers dus geen belang meer.

4.4. In eerste aanleg hebben klagers de arts verweten dat hij klaagster op dinsdag 18 maart 2003 aan haar lot heeft overgelaten door haar zelf in stress met haar ernstig zieke kind naar het ziekenhuis te laten rijden. De arts had, zo stellen klagers, vervoer per ambulance moeten regelen, althans zelf de auto moeten nemen om klaagster met haar kind en haar schoonmoeder naar het ziekenhuis te brengen.

4.5. In hoger beroep kan het Centraal Tuchtcollege slechts oordelen over die klachten die in het oorspronkelijke klaagschrift aan het Regionaal Tuchtcollege ter beoordeling zijn voorgelegd. Nieuwe klachten vallen buiten het bereik van het hoger beroep. Een klacht over dossiervorming is in eerste aanleg niet geuit. Het verwijt dat het Regionaal Tuchtcollege die klacht niet in de beoordeling heeft betrokken faalt daarom. Indien en voor zover klagers met hun verzoek om die klacht alsnog te beoordelen beogen om bedoelde klacht als nieuwe klacht aan het Centraal Tuchtcollege voor te leggen zijn ze daarin niet-ontvankelijk.

4.6. Thans zal worden beoordeeld of het Regionaal Tuchtcollege terecht heeft geoordeeld dat de arts niet tuchtrechtelijk kan worden verweten dat hij voor het vervoer van **P.** naar het ziekenhuis geen ambulance heeft geregeld dan wel dat hij klaagster en **P.** niet zelf met de auto naar het ziekenhuis heeft gebracht. Zoals ook onder de feiten staat vermeld heeft klaagster zich op dinsdag 18 maart 2003 in het bijzijn van haar schoonmoeder met **P.** tot de arts gewend. Duidelijk is dat de arts de situatie waarin **P.** op dat moment verkeerde onmiddellijk als heel ernstig heeft ingeschat en dat hij een spoedverwijzing naar de kinderarts in het ziekenhuis geïndiceerd achtte. Zoals de deskundige **H.** in zijn rapport aangeeft waren er voor de arts op dat moment drie mogelijkheden, te weten: zelfstandig vervoer door de begeleiders van **P.** (in dit geval klaagster en haar schoonmoeder), vervoer naar het ziekenhuis door de arts of vervoer door een ambulance en heeft elk van genoemde opties voor- en nadelen.

4.7. De arts heeft uitgelegd dat en waarom hij bewust heeft gekozen voor de eerste optie. Zijn inschatting is geweest dat gezien de tijd die met de komst van een ambulance gemoeid is en de korte afstand - acht tot tien kilometer van de praktijk van de arts naar het ziekenhuis, met een gemiddelde reistijd van 10 tot 12 minuten - zelfstandig vervoer de voorkeur verdiende en niet onverantwoord was, mede omdat klaagster in gezelschap van haar schoonmoeder was. Hij heeft bij zijn keuze in aanmerking genomen dat ook tijdwinst kon worden geboekt doordat hij zelf intussen per telefoon intercollegiaal overleg kon voeren met een kinderarts, hetgeen hij ook heeft gedaan.

4.8. Hoewel het naar het oordeel van het Centraal Tuchtcollege in het algemeen beter moet worden geacht om ernstig zieke patiënten, zoals **P.**, per ambulance te laten vervoeren omdat met de komst van de ambulance indien nodig onmiddellijk basic life support kan worden gegeven, acht het Centraal Tuchtcollege onder de geschetste omstandigheden de door de arts bewust gemaakte keuze voor de eerste optie te billijken en niet tuchtrechtelijk verwijtbaar.

4.9. Al het voorgaande leidt tot de volgende beslissing

5. Beslissing

Het Centraal Tuchtcollege voor de Gezondheidszorg:

verklaart klagers niet-ontvankelijk indien en voor zover zij in hoger beroep een nieuwe klacht aan het Centraal Tuchtcollege ter beoordeling hebben voorgelegd;
verwerpt het beroep voor het overige.

Deze beslissing is gegeven in raadkamer door: mr. E.J. van Sandick, voorzitter, mrs. G.P.M. van den Dungen en W. Jonkers, leden-juristen en dr. G. Derksen-Lubsen en H.J. Blok, leden-beroepsgenoten en mr. C.M.J. Wuisman-Jansen, secretaris en uitgesproken ter openbare zitting van 4 maart 2008, door mr. A.D.R.M. Boumans, in tegenwoordigheid van de secretaris.

Voorzitter w.g.

Secretaris w.g.